

Někdo tahá na vandr herbář, někdo rum, jiný hezkou kamarádku, a Péťa vozí kocourka Macka a psa Hafíka. Péťa je členem T.O. Strážci skal. Všichni osadníci nosí na rukávech domovenky, kromě Hafíka a Macka, kteří po téhle výsadě velice touží. Šerif Klika jejich škemrání odmítal slovy, že by se museli všichni zbláznit, aby chtěli vodit po nádraží psa a kocoura s domovenkami přilepenými na chlupaté tlapy izolepou. Ale Hafíkovo a Mackovo trpělivé snažení obměkčilo osadníky a udolalo šerifa, který nakonec určil slavnostní den, kdy se měli Hafík a Macek stát platnými členy T.O. Strážci skal. V podvečer slavnosti se zjistilo, že na osadním campu ve Studánkové rokli došlo dřevo, a tak šerif Klika povolal osadníky k doplnění zásob. Od práce v lese byli osvobozeni tři: oblíbený kamarád Džulajda pro neschopnost vzít do ruky jakýkoli pracovní nástroj, a Hafík a Macek pro přílišnou horlivost, s jakou se naopak na pracovní nástroje sáпали. Aby trojice trávil čas, po který ostatní přinášeli z lesa dříví, nějak ušlechtilé, dostal Džulajda za úkol předčítat Hafíkovi a Mackovi z nějaké hodnotné literatury. A tak kocour a pes spočívali v trávě u Džulajdových nohou a pozorně naslouchali přednesu z knihy "Dábelský jezdec savany". Po chvíli čtení se Hafík obrátil na Džulajdu:

"Macek se ptá, jak hrdina Nick O'Hara v temné noci, když bloudil pustinou, poznal, že za šutrákem číhá lstivý předák z falešného ranče, když není kocour a v noci nevidí, a potom tasil a skolil, jak jsi to tam četl, Džulajdo."

"Tomu se říká instinkt," laskavě odpověděl Džulajda. "To je takový šestý smysl, který ti řekne co bude, i když to ještě nevíš."

"Macek se ptá, jestli je šestý smysl, když si myslí, že za chvíli řekneš, že kvůli čtení ti vyschlo v hrdle, a půjdeš do hospody."

Šerif, vracející se z lesa se souškou na rameni, odpověděl za Džulajdu, že tohle není šestý smysl, ale prachobyčejná jistota, a jelikož dřeva už bylo shromážděno dostatek, dokázal Džulajda, že šerif má vždycky pravdu, sklapl sešit a šel do hospody. Vrátil se v hluboké noci, kdy osada spala a v ohništi se rděly poslední uhlíky. Džulajdovo ukládání do spacáku provázelo všelijaké hihňání, šustění a mlácení, ale podobné zvuky patřily k jeho nočním návratům, takže tomu nikdo nevěnoval pozornost.

Ráno, když slunce prosvítlo stromy v roklince a hřálo do borůvčí, šerif Klika vstal a šel pro vodu. Jak se blížil ke studánce, zůstal stát, jakoby ho přimrazil. Z mechu a kapradí tam vyrůstá osamocená pískovcová věžička, menší než věže v nedalekém skalním městě, ale o to půvabnější. Věžička má spárami zjizvenou údolní stěnu, ve dne zlatě ozářenou sluncem a v noci stříbrnou od měsíčního světla. Ta stěna je pro členy T.O.Strážci skal posvátná. Jejich předchůdci do ní vyryli název osady, a každý nový člen pod ní skládá svůj osadní slib. Déšť a vítr ohladily hrany písmen, ale jméno osady vtesané do pískovce nabádá osadníky k věrnosti a soudržnosti. Proto je skála opatrována s posvátnou úctou.

Ochránce osadní tradice, šerif Klika, stál a zíral. Do spár údolní stěny jsou nad kapradím vetknuty skoby a na nich visí síť. V síti někdo spí a zadní částí těla se neuctivě dotýká památného nápisu.

Šerif už ke studánce nedošel. Lomcoval rozespalým Džulajdou a spílal neznámému mladíkovi, který během šerifova láteření sundal ležení se stěny a zabalil kletr. Byl to horolezec Skoba, se kterým se Džulajda spřátelil večer v restauraci a přivedl ho přespat na camp, což bylo vykonáno podle špagátnických zvyklostí.

"Helejte, mně je jedno, jestli tahle skála je vandrácký pohřebiště nebo obětiště, nebo co," promluvil Skoba. "Jen jsem chtěl říct, že podle horolezeckého průvodce se jmenuje Jehelníček,

a je to poslední nelezená věž v oblasti. Dlouho jsem ji nemohl najít, sem totiž nevede žádná pěšina, ale díky Džulajdovi jsem ji našel. Líbí se mi. Bez ohledu na vaše city na ni vylezu, protože potřebuju mít prvovýstup. Když budu mít prvovýstup, můžu se zúčastnit EXPEDICE ALPI. Skvělá akce! Tak se smiřte s tím, že vám ji pošlapu."

Nad campem se rozhostilo nevraživé ticho. Osadní posvátnost, totem všech totemů, by měl být nazýván dětinským slovem Jehelníček a znesvěcen rozdrbanými lezeckými škrpály nějakého cizího expedičníka? Trampská srdce odpověděla jasně a jednomyslně: nikdy! Osadníci se přimkli k šerifovi a stíhali Skobu ošklivými pohledy, kromě osadnice Dešťové kapky, která si zachovávala roztomilost v každé situaci.

"My, kdybysme chtěli," řekl tvrdě šerif, "tak bysme na Skálu osadních slibů vylezli jako první sami a klidně bysme tam vztyčili osadní vlajku. Ani bysme nepotřebovali tyhle směšný hřebíky a tyhle barevný provázky."

Ale Skoba byl muž činu.

"Tak si tam vylezte a vztyčujte," řekl klidně, "já si jdu pro posilu. Na Jehelníčka se dostanu, i kdybyste mě sestřelovali zápalnými šípy. Chacha."

Hodil si kletr na záda a odešel. Osada se shromáždila pod stěnou.

"Asi jsem to přehnal. Je to trochu vysoko," usoudil šerif s hlavou zvrácenou k vrcholu. "Kde je Džulajda? Tohle nám zavařil, ať tedy ukáže, jak na ten stožár z pískovce dopravit vlajku osady dřív, než se přiznou špagátníci!"

V tuto nevhodnou chvíli Péťa připomněl šerifovi přijímání nových členů. Šerif mávl rukou a k Hafíkově a Mackově zděšení řekl, že je třeba myslet na obranu věže, a rozdávání domovenek se odloží. T.O.Strážci skal se začala připravovat k obraně. Šerif každému vykládal jak všechny přepere, osadnice Rybí žábra chodila po rokli s nožem v ruce a vykřikovala "mrtvej horolezec, dobrej horolezec", pacifista Péťa sbíral do žracáku borové šišky a Džulajda se šel posílit do restaurace, odkud se vrátil vysílený a šel si odpočinout do spacáku. Macek s Hafíkem přihlíželi válečným přípravám s obavami.

"Nebude domovenka," vzdychal Macek, a do trávy kapaly slzičky.

Tak seděli a vzdychali, potom pomohli Péťovi sbírat šiškovou municí a nakonec šli za Džulajdou. Řekli si, že když Džulajda vyleze s vlajkou na skálu, horolezci nechají rokli na pokoji, a budou domovenky. V radostné naději se pustili do příprav. Pro Macka bylo hračkou přinést ze stožáru osadní vlajku a pověsit ji Džulajdovi na krk, aby ji neztratil. Nepozorovaně dopravili Džulajdu pod stěnu, a zvědavcům vysvětlovali, že Džulajda sice není při smyslech, ale rovněž touží zaujmout bojovou pozici.

"Já jdu sám, netahej mě pořád. Do výčepu přece trefím!" protestoval Džulajda, když ho Macek s Hafíkem postrkovali kupředu. Co se dělo na Skále osadních slibů nejspíš zůstane navěky tajemstvím. Útržky svědectví hovořily o podivném hlase, nesoucím se na vrcholky okolních stromů: "to je hrozná zkratka, tudy do hospody chodit nebudem, tolik příkrejch schodů" nebo "netahej mě za vlasy, kocoure, nevíš, že mě táhne žízeň?"

Jisté bylo, že když k poslední nelezené pískovcové věži v oblasti dorazila na vše odhodlaná tlupa horolezců, vítězně vlála na vrcholu vlajka T.O.Strážci skal. Dole v kapradí hrdě čekali Macek a Hafík na vytoužené osadní členství.

"To jsem blázen," divil se šerif Klika, a stejně nevěřícně se divili všichni přítomní. "Jak se tam ta vlajka dostala?"

"Kde je Džulajda?" vzpomněl si Péťa. Ptal se zbytečně, protože v ten okamžik to věděli všichni. Do Studánkové rokle se z oblohy sneslo děsivé, nervy drásající UÁÁÁ. Hafík zatahal Péťu za maskáče a oznámil mu, že Džulajda nemůže dolů.

Další dění ve Studánkové rokli popsal šerif v osadní kronice jako potupné. Šerif byl nucen oficiálně požádat Skobu a jeho přátele, aby laskavě provedli prvovýstup a sundali zatraceného Džulajdu dolů.

Slunce zapadalo, v červáncích zrůžověly pískovce, osadní vlajka byla vrácena na stožár, a šerif měl neobyčejně dobrou náladu. Tak dobrou, že když se na ztemnělém nebi zachvěla první hvězda, svolal osadu, předal Hafíkovi a Mackovi domovenky a obřadně je zařadil mezi osadníky. Šerifovu dobrou náladu způsobilo neuznání Skobova prvovýstupu, čímž Skála osadních slibů zůstala panensky nedotčenou. Skoba se totiž během sportovního výkonu dopustil dvou závažných chyb jako stupu použil vtesaného názvu osady, což bylo hodnoceno jako nepřipustná umělá pomůcka, a když se Rybí Žábra znenadání vzbouřila a začala ho ostřelovat šípy, z toho jedním zápalným, zbaběle se zdržel příliš dlouho zavěšen do smyčky. Navíc se ukázalo, že zdůrazňovaná EXPEDICE ALPI nebyla náročná pouť na vrcholky evropských velikánů, ale nechutné tažení po podtroseckých hospodách s heslem ALkohol a Plvo, čehož, jak řekl šerif, nebylo škoda. Ale Skoba se nevzdal. Uskutečnil EXPEDICI ještě tu noc jako Džulajdův parťák, a podle Džulajdova bujarého ranního návratu se jistě vydařila.

Novopečení osadníci Hafík a Macek tiše seděli u Džulajdova spacáku a čekali, až se kamarád osadník probudí. Hafík něžně tlapkou utíral Džulajdovo orosené čelo a Macek držel knihu "Dábelský jezdec savany". Jeho kocouří instinkt mu jasně napovídal, co asi Džulajda řekne, až ho po probuzení požádají o další předčítání, aby věděli jak to s Nickem O'Harou vlastně dopadlo.

Šerif s osadníky měli tou dobou plno práce. Za sundání Džulajdy s vrcholu totiž slíbili, že řádně označí cestu k Jehelníčku, aby ho příště všichni lezci mohli ve skalnatých roklinách pohodlně najít. Osadníci vytvořili pěknou tabulku se šipkou a s nápisem "K Jehelníčku" a umístili ji do vzdálené rokle plné bahnitých stezek a močálovitých louží, tak aby ukazovala tam, kde se z ostružin a ponurých balvanů zvedají k nebi hrozivé skalní věže, vysoké, větrné a hladké jako sklo.